

Arrest

nr. 123 450 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 december 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KLINGELEERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. C.U. kwam samen met haar vader het Rijk binnen en werd op 3 november 2010 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 30 januari 2011.

1.2. Verweerder stelde vast dat C.U., na het verstrijken van de geldigheidsduur van haar aankomstverklaring nog in het Rijk verbleef bij haar halfzus en nam de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing werd op 13 mei 2011 ter kennis gebracht van de halfzus van C.U.

1.3. Verzoekster werd op 20 maart 2013 aangesteld als voogd van C.U.

1.4. Op 24 september 2013 verzocht verzoekster verweerder om C.U. tot een verblijf te machtigen.

1.5. Verweerder nam op 30 december 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissing, die verzoekster op 21 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mevrouw [K.J.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de genaamde [U.C.], [...] van nationaliteit Rwanda (Rep.),

[...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (aankomstverklaring verstreken sinds 30/01/2011). Betrokkene kwam samen met haar vader naar België. Zij heeft gereisd met haar paspoort en een visum type C. Op datum van 03/11/2010 werd aan betrokkene een aankomstverklaring, geldig tot 30/01/2011, afgeleverd. De vader is teruggekeerd naar Rwanda en betrokkene verblijft sindsdien in België bij haar halfzus. Er werd door de dienst voogdij respectievelijk op 09/01/2013 en 20/03/2013 een voogd toegewezen.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 24/09/2013 haar aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 08/10/1981, werd betrokkene samen met haar voogd uitgenodigd voor een gehoor op 22/11/2013.

Tijdens dit gehoor verklaart betrokkene dat haar leven in Rwanda in vergelijking met haar leven hier niet fijn was. Zij ging naar een publieke school op ongeveer 5 km wandelafstand. Later ging ze naar een privé school die zich op ongeveer 7 à 8 km van haar huis bevond. Zij ging er te voet naartoe en moest daarom elke dag vroeg opstaan. Het was fijn in de school, maar indien betrokkene iets niet goed deed of te laat toekwam werd zij geslagen met een stok. In de privé school was het properder dan in de publieke school en er waren meer regels. Betrokkene leerde er ook meer. In Rwanda was er soms niet voldoende of geen eten. Betrokkene moest er voor zichzelf zorgen. Doordat de moeder enkel het eten rnaakte moesten betrokkene en haar broers het huishouden doen, kleren wassen en water halen. Bij de vader werd er kanker vastgesteld. Gezien zijn leeftijd werd er geen behandeling opgestart. Hij heeft ook last van te weinig suiker. Doordat hij ziek was kon hij niet veel klusjes doen of lukte dat niet altijd.

Via Skype heeft betrokkene contact met haar ouders en broer [F.]. Af en toe is er contact met broer [E.].

• De volgende documenten worden toegevoegd bij de aanvraag/tijdens het gehoor : een schoolattest, een rapport van UNICEF over educatie in Rwanda, een overzicht van de kostprijzen voor allerlei levensmiddelen in Rwanda-Kigali, een rapport van Human Development 2013, een schriftelijke verklaring van de vader waarin hij meedeel[t] dat hij zijn dochter toeverlaat aan de heer [J.J.], echtgenoot van [M.C.] (halfzus van betrokkene), schoolrapporten, een verklaring van juf [E.], inschrijving voor een cursus typen op PC + het diploma van de cursus, een sportbrevet + een zwembrevet van 1000m, een origineel paspoort en een Europese verzekeringskaart.

De voogd benadrukt no[g]maals dat zij, net zoals in haar aanvraag, wenst te verwijzen naar de rechten van het kind. Zij merkt daarbij op dat er in het land van herkomst weinig toepassingen van te vinden zijn, en zeker in vergelijking met het leven dat betrokkene nu in België heeft. Zij vraagt ook om een onderzoek op te starten naar de ouders in het land van herkomst. Niet zozeer om de levensstandaard

van de ouders te weten maar ook om de medische toestand van de ouders te kennen. En om te weten of zij nog in staat zijn om voor betrokkene te zorgen.

De halfzus merkt op dat betrokkene in het land van herkomst een slecht leven heeft en dat zij bang is dat betrokkene in de prostitutie zal gaan. Betrokkene is heel slim en kan hier studeren. In België heeft betrokkene een goede toekomst en ze is ook zeer gemotiveerd.

In eerste instantie dient vermeld te worden dat er aangaande het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied in het verleden reeds een beslissing werd genomen.

Er werd op 13/05/2011 een bevel tot terugbrenging betekend aan de halfzus van betrokkene. Betrokkene voldeed niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Aan geen van de voorwaarden voor een interlandelijke adoptie werd voldaan. Zowel de halfzus als betrokkene konden hierbij kennis nemen van de beslissing en haar motivatie. Er werd echter geen gevolg gegeven aan deze beslissing.

Integendeel, betrokkene bleef klaarblijkelijk op het Belgisch grondgebied en het is duidelijk dat de familie geen enkele intentie had betrokkene terug te sturen naar haar familie in Rwanda. Pas op 24/09/2013, dus na meer dan 2,3 jaar illegaal verblijf, wordt er een eerste stap gezet om het verblijf van betrokkene te legaliseren.

Hiermee rekening houdend kan de duur van haar verblijf in België dus geenszins aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er wordt bovendien op geen enkele manier bewezen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De procedure voorzien in de artikelen 61/14 t.e.m. 61/25 van de wet van 15/12/1980 dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig of mogelijk is in het land van herkomst. Laat het duidelijk zijn dat er voor betrokkene wel degelijk nog steeds opvang en verzorging aanwezig en mogelijk is in het land van herkomst. De ouders van betrokkene wonen en leven er nog steeds, ze zijn gelokaliseerd, zij zijn op geen enkele manier ontzet uit hun ouderlijk gezag en betrokkene heeft contact met hen. De ouders zorgen bovendien nog voor 3 andere kinderen in het gezin. Uit haar verklaringen kan enkel afgeleid worden dat ook betrokkene er een georganiseerd leven had. Betrokkene woonde haar hele leven bij haar ouders, die voor haar zorgden en ze ging er naar school. Niets wijst op een gewijzigde situatie waardoor betrokkene plots diende het land te verlaten. Alle aangehaalde redenen (gezondheidstoestand ouders, beperkte financiële middelen, schoolsituatie, vrije tijdsbesteding) zijn gebaseerd op verklaringen (tot op heden niet bewezen) en bovendien disproportioneel met het migratieproject van betrokkene, des te meer rekening houdend met haar jonge leeftijd, naar België. Dat de levensstandaard in Rwanda anders zal zijn dan in België en dat betrokkene haar leven in België anders zal zijn dan voorheen in Rwanda kan men aannemen maar dit rechtvaardigt daarom niet zondermeer te stellen dat de duurzame oplossing conform artikel 61/18 een machtiging tot verblijf in België betreft. Artikel 61/17 van de wet van 15/12/1980 geeft overigens voorrang aan de vrijwaring van eenheid van het gezin.

Het is bovendien aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. Artikel 479 van de .programmawet van 24 december 2002). Er wordt niet bewezen dat deze opsporingen aantonen dat de ouders van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds gedaan hebben (en dit desgevallend opnieuw met steun van de halfzus). De situatie zal dus niet gewijzigd zijn.

De documenten die men voorlegt zijn bovendien niet van die aard dat ze een duurzame oplossing, d.i. een noodzakelijk verblijf in België rechtvaardigen. De schriftelijke verklaring van de vader waarin hij meedeelt dat hij zijn dochter toeverlaat aan de heer [J.J.], echtgenoot van haar halfzus, is een document op aanvraag en heeft geen wettelijke waarde. Het gaat hier over niet-officiële informatie van een niet-officiële bron die niet onpartijdig is.

Haar paspoort is een bewijs van haar identiteit, hetgeen door onze dienst niet in twijfel wordt getrokken. De schoolrapporten, het attest van regelmatige lesbijwoning bewijzen enkel dat betrokkene hier naar school gaat en het goed doet. Goede schoolresultaten in België geven haar echter niet automatisch recht op verblijf. Alle documenten zoals de verklaring van juf [E.], het bewijs van inschrijving voor een cursus typen op PC en het diploma van deze cursus + het sport- en zwembrevet van 1000m bewijzen dat zij hier in België goed integreert maar dit wil geenszins zeggen dat de duurzame oplossing voor betrokkene om die reden bestaat in een machtiging tot verblijf in België. De documenten zoals het rapport van UNICEF, een overzicht van de kostprijzen voor allerlei levensmiddelen in Rwanda-Kigali en

een rapport van Human Development 2013, geven algemene informatie en het is niet bewezen dat dit alles op betrokkene persoonlijk van toepassing is.

Het feit dat betrokkene hier goed wordt opgevangen door haar halfzus geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Immers, bovenvermelde bepalingen van de wet van 15/12/1980 voorzien evenmin in een recht op verblijf m.o.o. een familiehereniging. Hiervoor dienen tevens de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980.

De komst naar en het verder verblijf van betrokkene in België doet stellig vermoeden dat het een migratie om economische redenen betreft, d.i. met het oog op betere toekomstperspectieven en schoolgaan, des te meer rekening houdend met het feit dat de halfzus van betrokkene reeds legaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Bovendien kan men lezen in het schrijven van Kind en Gezin dd. 21/12/2010: "het feit dat zij het financieel en materieel beter zou hebben in uw gezin, is onvoldoende om een interlandelijke adoptie toe te laten." De motivatie om het meisje te adopteren is niet ontstaan vanuit de nood aan een adoptiegezin maar eerder uit een kinderwens en om haar een betere toekomst te bieden."

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en op basis van alle elementen waarover wij op dit ogenblik beschikken en dit conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, kunnen wij voldoende besluiten dat de duurzame oplossing niet in België bestaat en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar zij kan herenigd worden met haar ouders en de rest van haar familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen met betrekking tot de bewijslast.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Doordat de bestreden beslissing stelt: " Art. 7, eerste lid, 2 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996 verblijft langer in het rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (aankomstverklaring verstreken sinds 30.01.2011)

Dat de bestreden beslissing dus enkel in haar motivering melding maakt van een reeds eerder genomen beslissing aangaande het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied J° art. 7 Vreemdelingenwet.

Terwijl de Raad al dikwijls heeft herhaald: "De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen."

En terwijl de Raad in constante rechtspraak heeft geoordeeld dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

En terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (Rvs 2 februari 2007, nr. 167.411; Rvs 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat de bestreden beslissing m.b.t. art. 7 Vreemdelingenwet het volgende stelt:

"In eerste instantie dient vermeld te worden dat er aangaande het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied in het verleden reeds een beslissing werd genomen.

Er werd op 13.05.2011 een bevel tot terugbrenging betekend aan de halfzus van betrokkene.

Betrokkenen voldeed niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Aan geen van de voorwaarden voor een interlandelijke adoptie werd voldaan. Zowel de halfzus als betrokkene konden hierbij kennis nemen van de beslissing en haar motivatie. Er werd echter geen gevolg gegeven aan deze beslissing. Integendeel, betrokkene bleef klaarblijkelijk op het Belgisch grondgebied en het is duidelijk dat de familie geen enkele intentie had betrokkene terug te sturen naar haar familie in Rwanda. Pas op 24.09.2013, dus na meer dan 2,3 jaar illegaal verblijf, wordt er een eerste stap gezet om het verblijf van betrokkene te legaliseren. Hiermee rekening houdend kan de duur van haar verblijf in België dus geenszins aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken."

Echter dient opgemerkt dat er helemaal geen bijlage 38 mag betekend worden aan een familielid!

Het is inderdaad zo dat aan verzoekster op datum van 03.11.2010 een aankomstverklaring werd betekend, dewelke geldig was tot 30.01.2011.

Verzoekster heeft dan een verlenging van de aankomstverklaring aangevraagd via de gemeente, doch dewelke geweigerd werd, en waarna de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot het betekenen van een bevel tot terugbrenging aan de halfzus van verzoekster.

Echter heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik melding gemaakt bij de Dienst Voogdij dat verzoekster zich hier als niet- begeleide minderjarige op het grondgebied bevond.

De halfzus van verzoekster en diens partner hebben zelf moeten uitzoeken welke stappen ze moesten ondernemen om het verblijf van verzoekster alsnog te kunnen regulariseren.

Zij hebben via de gemeente op 01.10.2012 een signalementfiche ingevuld voor verzoekster, waarna op 09.01.2013 en 20.03.2013 een voogd werd toegewezen aan verzoekster.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken destijds bij het afleveren van de bijlage 38 zelf een signalementfich[e] had ingevuld en doorgestuurd, dan zou er niet zoveel tijd overheen zijn gegaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dus zelf niet voldaan aan haar verplichtingen!

Men kan dan ook moeilijk verzoekster verwijten dat er enige tijd is verstreken tussen het betekenen van het eerste bevel tot terugbrenging en het opstarten van de bijzondere verblijfsprocedure overeenkomstig artikel 61/15 van wet van 15.12.1980."

4.1.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat verzoekster door de draagwijdte van de formele motiveringsplicht toe te lichten en door in strijd met de werkelijkheid voor te houden dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel melding wordt gemaakt van een reeds eerder genomen beslissing niet aantoonde dat verweerder de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Voorts moet worden geduid dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster een aanvraag indiende om de niet-begeleide minderjarige C.U. in het bezit te stellen van een verblijfstitel in toepassing van de bepalingen van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat verweerder oordeelde dat deze aanvraag niet kan worden ingewilligd omdat een duurzame oplossing voor dit kind bestaat in een hereniging met haar ouders in haar land van herkomst. Verweerder stelde daarnaast vast dat C.U. langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, aangezien haar aankomstverklaring slechts geldig was tot 30 januari 2011 en besliste daarom, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging aan verzoekster, de voogd van deze minderjarige.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder enige kennelijke appreciatiefout heeft begaan inzake de determinerende motieven van de in casu bestreden beslissing door uiteen te zetten dat verweerder in het verleden, na te hebben vastgesteld dat C.U. zich als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op het Belgisch grondgebied bevond, geen initiatieven nam om een voogd te laten aanstellen en door te stellen dat zij van oordeel is dat het bevel tot terugbrenging dat op 13 mei 2011 aan de halfzus van C.U. werd betekend onwettig is. Daargelaten de vraag of verzoeksters standpunt, dat verweerder in voorliggende zaak het initiatief had dienen te nemen om C.U. als niet-begeleide minderjarige te laten registreren en zich had dienen te onthouden van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de halfzus van C.U., correct is moet immers worden geduid dat verzoekster met haar grief niet aantoonde dat verweerder onterecht oordeelde dat de geldigheidsduur van de aankomstverklaring waarover C.U. beschikt is verstreken en dat het in het hoger belang van dit kind is om herenigd te worden met haar ouders.

Waar verzoekster nog betoogt dat het haar niet kan worden verweten dat er enige tijd is verstreken alvorens een aanvraag werd ingediend om C.U. tot een verblijf te machtigen moet worden benadrukt dat zij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verweerder heeft namelijk niet gesteld dat het feit dat pas na een zekere tijd een aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend op zich de reden vormt om deze aanvraag af te wijzen of om te besluiten tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging. Hij heeft evenmin geoordeeld dat verzoekster laattijdig optrad. Hij heeft slechts overwogen dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de duur van het verblijf van C.U. in België.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijft derhalve niet.

4.1.2.2. Uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster en C.U. door verweerder werden gehoord, dat zij de kans kregen om alle door hen nuttige geachte overtuigingsstukken neer te leggen en dat verweerder, rekening houdende met de informatie die hem ter beschikking werd gesteld, een weloverwogen beslissing nam.

Verzoekster toont met haar kritiek niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien en niet op basis van een deugdelijk onderzoek en correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.1.2.3. Evenmin blijkt uit verzoeksters beschouwingen dat verweerder de regels inzake de bewijsvoering of de bewijslast heeft miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 61/14 tot 61/25 Vreemdelingenwet iuncto artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en iuncto artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Doordat minstens op geen enkele wijze aangetoond wordt dat de verwerende partij de bestreden verwijderin[g]smaatregel heeft genomen vanuit het oogpunt van de duurzame oplossing voor minderjarigen;

Terwijl artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet verstaat onder “duurzame oplossing” voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling:

“ - hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”

Dat aangetoond wordt dat een terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk is, aangezien er geen garanties zijn op adequate opvang en verzorging;

Dat de ouders van verzoekster zich in een dermate precaire financiële en medische toestand bevinden dat zij verzoekster geen menswaardig leven kunnen bieden;

Dat de duurzame oplossing er derhalve in bestaat dat verzoekende partij een verblijfsrecht bekomt in België;

Dat verzoekende partij kan verblijven bij haar halfzus en dienst partner, die bovendien over de nodige financiële middelen beschikken om in zowel in de primaire als in de secundaire behoefte van verzoekster te voorzien;

Dat verzoekster al zeer goed is ingeburgerd in onze maatschappij. Zij spreekt vloeiend Nederlands en is een uitstekende studente;

Dat het immers ingevolge art. 61/17 van de Vreemdelingenwet duidelijk is dat bij het bepalen van de duurzame oplossing de minister of zijn gemachtigde voorrang geeft aan de vrijwaring van het hoger belang van het kind!

Dat hoe dan ook de bestreden beslissing geen rekening houdt met de specifieke wetgeving omtrent niet-begeleide minderjarige vreemdelingen ten aanzien van dewelke de meest duurzame oplossing moet worden getroffen, en dat en uitvoering van het bevel tot terugbrenging a fortiori een schending zou uitmaken van deze hoger geciteerde wettelijke definitie, dewelke haar grondslag kent in mensenrechtenverdragen, en niet het minst in het Kinderrechtenverdrag (cf. infra)

Dat de weigering van de Belgische staat om het verblijf te verlengen, met een bevel tot terugbrenging, zonder echte duurzame oplossing, overigens in strijd is met het hogere belang van de kinderen en met art. 3 en 20 Kinderrechtenverdrag. (zie ook: Rb. Brussel nr. 08/3439/A, 7 september 2009; J.dr.jeun. 2009, afl. 288, 36 en <http://www.jdj.be> (24 november 2009); Rev.dr.étr. 2009 (samenvatting), afl. 154, 427; T.Vreemd. 2010 (samenvatting), afl. 1, 55);

Dat art. 3 Kinderrechtenverdrag immers waarborgt dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, en dat de Staten die partij zijn bij het verdrag, zich ertoe verbinden het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen nemen;

Dat uit de procedure die tot de gestandaardiseerde verwijderingsbe[s]lissing heeft geleid, blijkt dat dit niet is gebeurd;

Dat overigens de verwijderingsmaatregel, dewelke bestreden is, in casu dan ook niet de toets aan art. 3 EVRM doorstaat;

“De terugkeer van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling naar zijn land van oorsprong of verblijfplaats zou het risico met zich meebrengen hem in een zeer precarie materiële, fysieke en morele situatie te plaatsen en hem onderwerpen aan weinig menswaardige levensomstandigheden, in zoverre het niet vaststaat dat een volwassene hem ten laste zou kunnen nemen, terwijl hij in België bij zijn [tante] woont [...] die hem een evenwichtig, aangepast en gunstig kader verzekert. De terugkeer van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling naar zijn land van oorsprong of verblijfplaats, zelfs tijdelijk, heeft tot gevolg dat hij wordt verwijderd van zijn [tante] met wie hij opnieuw een familieband heeft opgebouwd. De relaties die de niet-begeleide minderjarige thans onderhoudt met zijn [tante] wijzen op het bestaan van een familieleven. De niet-begeleide minderjarige vreemdeling verplichten terug te keren naar zijn land van oorsprong lijkt strijdig te zijn met de artikelen 3 en 8 E.V.R.M., alsook met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag (het hoger belang van de minderjarige lijkt niet in acht te worden genomen). Het opleggen van de terugkeer van de niet begeleide minderjarige naar zijn land van oorsprong zonder zich ervan verzekerd te hebben dat hij daar daadwerkelijk en op duurzame wijze zal ten laste worden genomen, lijkt eveneens strijdig te zijn met de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.” (Kort Ged. Rb. Brussel 13 januari 2006, J.dr.jeun. 2006, afl. 252, 32 en <http://www.jdj.be> (1 juli 2008), noot VAN ZEEBROECK, C) [...].

Dat, tenslotte, de politionele bevoegdheden op basis van art. 7 Vreemdelingenwet de administratieve overheid niet kunnen vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven.

Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door art. 3 en 8 EVRM, die een directe werking hebben. De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van art. 7 vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending blijkt van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België. In een dergelijk geval is de Raad bevoegd om de toepassing van art. 7 vreemdelingenwet, te weigeren. (cf. Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 14.727, 31 juli 2008 <http://www.cce-rvv.be> (26 februari 2009); T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 4, 276, noot DENYS, L)”

4.2.2.1. Het staat niet ter discussie dat verweerder verzoekster heeft toegelaten om, overeenkomstig artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging voor C.U. in te dienen en dat hij in het raam van deze aanvraag verzoekster en C.U., zoals voorzien in artikel 61/16 van de Vreemdelingenwet, heeft gehoord. Verweerder heeft op basis van dit gehoor en de door verzoekster aangebrachte stukken onderzocht waaruit een duurzame oplossing, in de zin van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet, voor C.U. bestaat. Hij heeft geoordeeld dat, nu niet blijkt dat de ouders van C.U. – die voorheen voor haar zorgden en die heden nog steeds drie andere kinderen opvangen – niet in staat zouden zijn om te voorzien in een adequate opvang van C.U., een terugkeer naar deze ouders mogelijk is en hij heeft hierbij geduid dat hij, conform artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet, bij het bepalen van een duurzame oplossing voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling voorrang dient te geven aan de eenheid van het gezin.

Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met wijze waarop verweerder de situatie van C.U. inschatte en laat verstaan een andere oplossing genegen te zijn, maar toont hiermee geenszins aan dat verweerder de bepalingen van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Hierbij moet tevens worden gesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om te aanvaarden dat wanneer de ouders van een kind voorheen instonden voor de opvang van dit kind, uit de verklaringen van dit kind blijkt dat het een geregeld leven had bij de ouders, het vaststaat dat de ouders van dit kind nog andere kinderen opvangen en er geen bewijzen voorliggen dat deze ouders om medische of financiële redenen hun ouderlijke taken niet meer op zich zouden kunnen nemen – waarbij moet worden opgemerkt dat de oudere broers van C.U. bijstand kunnen bieden en haar halfzus in ieder geval de bereidheid toonde om financiële ondersteuning te bieden –, te concluderen dat geenszins blijkt dat de ouders niet langer voor de opvang van dit kind zouden kunnen instaan.

4.2.2.2. Verzoekster benadrukt ook dat in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag is bepaald dat bij elke maatregel die met betrekking tot kinderen wordt getroffen de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder met dit uitgangspunt rekening heeft gehouden en heeft geoordeeld dat een hereniging van C.U. met haar ouders en andere familieleden in Rwanda voor dit kind een duurzame oplossing is. Er moet daarenboven op worden gewezen dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Verweerder vermag dan ook rekening te houden met andere belangen waaronder – en niet in het minst – het algemeen belang dat gediend is met het respecteren van de bepalingen van de verblijfs- en adoptiereglementering. Door aan te geven dat zij prefereert dat C.U., die zich goed aanpaste en in België naar school gaat, wordt opgevangen door meer vermogende personen die in het Rijk verblijven maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerders standpunt dat een hereniging van C.U. met haar ouders in voorliggende zaak aangewezen is een miskennis inhoudt van de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

4.2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het voorgaande middel en te stellen dat verzoekster niet aantoonde dat wanneer C.U. terugkeert naar haar ouders en andere familieleden in Rwanda dit tot gevolg zal hebben dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende of vernederende behandelingen of straffen, zodat geen schending van deze verdragsbepaling kan worden vastgesteld. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat immers niet om te kunnen besluiten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

4.2.2.4. In zoverre verzoekster nog betoogt dat verweerder geen automatische toepassing mag maken van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM primeren op deze die door de nationale wetgever worden opgelegd merkt de Raad op dat geenszins blijkt dat verweerder enige verplichting die kan worden afgeleid uit een hogere rechtsnorm heeft miskend. Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat verweerder zich bewust was van het feit dat hij geen automatische toepassing kon maken van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat hij rekening heeft gehouden met de grondrechten van C.U.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK